

Medlem vil efterse det — saavidt jeg husker, findes det opført i Statsregnskaberne, men i alt Fald skal jeg med Fornoielse underrette det ærede Medlem om, hvilket Forholdet er i den Henseende —, vil det vise sig, at det i de nu ikke ganske faa Aar, hvori vi her have haft Coupons, er et aldeles forsvindende Antal af disse, som ikke kommer til Præsentation i den allernærmeste Termin. Derfor er jeg overbevist om, at man fuldkommen trygt kan blive staaende ved den Regel, som her foreslaaes given. Det vil ogsaa ses, at den hele Foranstaltning netop berøber paa, at naar en Statsobligation eller dens Coupons i 20 Aar ikke have været præsenterede til Udbetaling, maa Obligationen betragtes som foreldet. — Hvad angaaer det Spørgsmaal, som det ærede Medlem reiste med Hensyn til § 3, veed jeg ikke, om det ærede Medlem har fulgt Forhandlingerne i det andet Thing om denne Sag, hvilke have været temmelig udførlige. Det ærede Medlem vil da maasse erindre, at det, der valte Tvivl og gjorde, at denne Lov blev underkastet en omhyggeligere Drøftelse i et Udvalg, netop var, at et Medlem af det andet Thing reiste det Spørgsmaal, om det overhovedet var tilstedeligt at lade den Tid, som nu er gaaet, regnes med ved Forældelsen, idet han nemlig mente, at det maatte være en fast Regel, at Forældelsestiden kun kunde begynde fra den Tid, da den nye Forældelse blev sat, eller fra den nye Lovs Tid, men det blev da oplyst i det andet Thing, at det var en Regel, som man kun kunde sige var gjældende for Lovgivningsvirksomheden her i Landet i saadanne Tilfælde, hvor Talen var om meget korte Præskriptioner; hvor Talen derimod var om lang Tids Præskription, blev det viist, at man lod sig nøie med en mildere Bestemmelse i den Henseende, nemlig saaledes, at i det Mindste ogsaa en Del af den Tid, der var forløben, inden Loven udkom, kunde regnes med. En meget lærd Jurist i det andet Thing oplyste ogsaa, at efter selve den oprindelige Bestemmelse i Danske Lov, hvorefter Gjældsbreve forældes i 20 Aar, kunde den første Gang, denne Bestemmelse blev gjort anvendelig, Forældelsen begynde allerede 10 Aar efter Lovens Udkomme, og jeg tillod mig at

henlede Opmærksomheden paa en langt senere Lov, nemlig fra 1811, hvori et lignende Forhold er blevet løst paa samme Maade, men saaledes at en endnu kortere Tid er given inden Forældelsen. Dette i Forbindelse med hvad flere af vore mest ansete Retslærde have udtalt i denne Sag, bestemte Landsthinget til at opgive de Betænkkeligheder, som af et Medlem i Thinget vare fremsatte, og til at indrømme af særlige praktiske Hensyn, at man kunde lade en noget modificeret Bestemmelse indtræde her, saaledes altsaa, at disse 20 Aar kunde medtages, forsaavidt den Tid, paa hvilken Anmeldelsen var sket, havde en saadan Værdi, at det samme Tidsrum kunde komme frem. Det er Grunden til, at denne Bestemmelse har faaet den Form, den nu har i § 3, og jeg anser den for at være uden den mindste Betænkkelighed. Jeg holder mig overbevist om, at der ikke eksisterer noget Menneffe, hvis Ret i mindste Maade kan blive krænklet ved denne Bestemmelse, medens derimod Folgen paa den anden Side, saafremt den ikke vedtoges, vilde blive, at ikke saa ganske faa Mennekker, som have haft det Uheld at miste deres Egendom i den her omhandlede Henseende, vilde komme til at vente meget længe paa at faa den Erstatning, der dog synes at være en ikke saa ganske ringe Billighedsgrund for, at de snart kunde vente. Derfor troer jeg ogsaa at kunne anbefale den anden Sætning af § 3 til Vedtagelse.

Klein: Hvad man end vil antage, at der maatte gjælde, dersom Loven ikke udtalte sig om, hvorvidt en ny Præskriptionsbestemmelse skulde have tilbagevirkende Kraft eller ikke, saa nærer jeg dog ingensomhelst Tvivl om, at man i Loven kan bestemme, at en ny Præskriptionsregel skal komme saaledes til Anvendelse, at man regner endogsaa den tidligere gaaede Tid med enten helt eller for en Del. Naar jeg altsaa yttrede nogen Tvivl i Henseende til det andet Punkt af § 3, saa var det ikke i den Retning, at jeg skulde tvivle om Lovgivningsmagtens Berettigelse til at give den nye Regel i alt Fald delvis Anvendelse ogsaa paa Fortiden; min Tvivl gik derimod i den Retning, om det ikke var en vel kort